

Sygn. akt II CSK 712/17

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku R.W.
przy uczestnictwie „P...” Spółki Akcyjnej
z siedzibą w W. i „O...”
Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 maja 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 16 maja 2017 r., sygn. akt XV Ca [...] /16,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżący powołując się na oczywistą zasadność skargi odwołuje się przede wszystkim do kwalifikowanego naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 386 § 6 k.p.c. z powodu błędnego uznania, że nie jest związany oceną prawną i wskazaniem co do dalszego postępowania wyrażonymi w uzasadnieniu poprzedniego wyroku tego Sądu uchylającego wyrok Sądu pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są

usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu.

Sąd Okręgowy uchylając do ponownego rozpoznania wyrok Sądu Rejonowego wyraził w zakresie zarzutu zasiedzenia służebności pogląd, że zasiedzenie służebności na rzecz Skarbu Państwa, jako podmiotu nie uczestniczącego w postępowaniu o ustanowienie służebności, powinno być przedmiotem rozpoznania w innej sprawie, natomiast gdyby zasiedzenie miało nastąpić na rzecz uczestnika – przedsiębiorcy przesyłowego i mógłby doliczyć okres posiadania Skarbu Państwa, to termin zasiedzenia by upłynął i mogłoby zostać stwierdzone, przy czym nie wyraził poglądu, że nie można doliczyć okresu posiadania poprzednika – Skarbu Państwa. Sąd Okręgowy ponownie rozpoznając sprawę uznał, że zasiedzenie służebności, zważywszy na datę początkową jego biegu, następuje na rzecz przedsiębiorcy przesyłowego przy uwzględnieniu zaliczenia okresu posiadania Skarbu Państwa. Nie nastąpiła zatem zmiana oceny prawnej ani co do interpretacji skutków prawnych braku uczestnictwa Skarbu Państwa w niniejszym postępowaniu, ani co do przeniesienia posiadania służebności a odwołanie się do zmiany poglądu prawnego i wykładni przez Sąd Najwyższy nie zostało w żaden sposób wyjaśnione. Gdyby przyjąć, że chodzi o pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 23 marca 2016 r., III CZP 101/15 (OSNC 2017 r., nr 2, poz. 18), że w sprawie z wniosku właściciela nieruchomości o ustanowienie służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu sąd może rozpoznać zarzut posiadacza urządzeń przesyłowych, że służebność została nabyta przez zasiedzenie przez jego poprzednika prawnego, niebiorącego udziału w sprawie, to wobec uznania zarzutu zasiedzenia na rzecz przedsiębiorcy przesyłowego, pogląd ten był irrelevantny w tej sprawie.

Nie ma zatem podstaw do na przyjęcia, że nastąpiły uchybienia przepisom postępowania o charakterze elementarnym, mającym charakter oczywisty i widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z 13 § 2 k.p.c.).

at